

[Justitsministeren.]

ning taler derimod, snarest muligt forelægges den pågældende“.

Det sidste punktum i stk. 3 indeholder den bestemmelse, at hvis den, der klages over, er tjenestemand, kan han altid forlange, at man skal gå frem efter reglerne i tjenestemandslovens § 17, jfr. § 18. Jeg ved, at det fra visse sider er blevet kritiseret, at man har medtaget denne bestemmelse, idet man siger, at dermed ligger det i tjenestemændenes magt ligesom at sætte ombudsmanden ud af spillet og forlange sagen inddraget under den sædvanlige administrative sfære. Jeg synes ikke, denne kritik er berettiget. Når vi fastholder hovedsynspunktet for ombudsmandens virksomhed: at borgeren skal kunne henvende sig til ham, og han derefter skal kunne bringe en sag frem, skal kunne medvirke til, at der kommer noget frem i dagens lys, som har bevirket, at der er øvet uret mod en borger, synes jeg, dette hensyn er fuldt imødekommet, uanset at man giver tjenestemanden den betryggelse, at han kan forlange, at sagen overgår til behandling efter reglerne i tjenestemandslovens § 17, jfr. § 18, regler, der såvidt mig bekendt hidtil har virket tilfredsstillende.

Ved vurderingen af dette lovforslag må man iøvrigt erindre, at vi står overfor en nydannelse i vort retssystem. Det er, som jeg sagde ved lovforslagets første behandling i dette høje ting, vel en lille lov, der tilsyneladende er overskuelig, men det er en lov med meget vidtrækkende konsekvenser, og derfor tror jeg, det vil være rigtigt, at vi går frem med varsomhed og med skønsomhed.

Det ærede medlem hr. Bomholt og det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard fremdrog navnlig betragtningerne fra betænkningen vedrørende dommerfuldmægtiges retsstilling. Det blev fremhævet, at vi her stod overfor et åbent spørgsmål, der burde afklæres senere hen. Jeg vil gerne bekræfte, at jeg er opmærksom på, at problemet har været rejst i udvalget, og når dette lovforslag måtte være færdigbehandlet, skal jeg lade spørgsmålet tage op til nærmere undersøgelse.

Jeg bemærkede mig videre det ærede medlem hr. Bomholts udtalelse om, at det ville være hensigtsmæssigt, at ombudsmanden, når en klage blev modtaget, som hovedregel lod sagen komme til behandling først i den pågældende overordnede administra-

tive instans, før han tog nærmere stilling til en realitetsbehandling af sagen. Jeg tror, at det er netop det, som den dygtige, fornuftige ombudsmand vil gøre, og jeg tror, at spørgsmålet egner sig til at blive behandlet ved overvejelserne i forbindelse med den instruks, som rigsdagen til sin tid skal udfærdige.

Jeg har allerede berørt det ærede medlem fru Inger Merete Nordentofts ønske vedrørende dommernes stilling overfor ombudsmanden. Jeg er, som det er fremgået, ganske uenig med det ærede medlem, også forsåvidt angår det ærede medlems underændringsforslag, og jeg må anbefale, at man stemmer imod det.

Et enkelt af det ærede medlems indvendinger synes iøvrigt i nogen grad at bero på en misforståelse. Det drejer sig om udvalgets ændringsforslag vedrørende § 5, stk. 1, om at lade „herunder tilsidesættelse af de tjenesten vedrørende love, anordninger, instrukser og andre bestemmelser“ udgå. Det ærede medlem var ængstelig ved, at ombudsmanden ved dette forslag fik sit område indskrænket. Det er slet ikke det, der er tanken. Det er tværtimod det omvendte, at denne virksomhed kun er en del af det, man tænker sig ombudsmanden skal undersøge.

Bestemmelsen om, at retsmøderne ikke skal være offentlige, er efter mit skøn hensigtsmæssig, når man betænker, hvad det egentlig drejer sig om. Det drejer sig om en sag, der er til undersøgelse på et så tidligt tidspunkt, at end ikke ombudsmanden har besluttet sig til at rette en sigtelse eller kritik mod nogen. Det er en simpel undersøgelse, han foretager. Han ved end ikke på dette tidspunkt, om det hele falder til jorden, og det ville dog være ganske urimeligt at udsætte en tjenestemand eller en af de i § 4 iøvrigt nævnte personer for den tort, det er at blive draget igennem en offentlig omtale af en sag, som det måske slet ikke er berettiget at rejse. Reglen stemmer iøvrigt med retsplejelovens almindelige regler om efterforskningsforhør. Dèr er det således, at sålænge der ikke er en bestemt person, der sigtes, er alle disse retsmøder lukkede.

Forsåvidt angår det ærede medlems forslag om, at vi i stedet for den regel, som udvalget enedes om, skulle bevare den regel, som lovforslagets § 7, sidste stykke, havde, nemlig at retten, når ombudsmanden begærer det, kan bestemme, at vidnesbyrd af